

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
תבלין נדוכין במדוך של עץ, והמלח בכך ובעץ הפרור.	בית שמאי:														■	◆						
תבלין נדוכין כדרכן במדוך של אבן, והמלח במדוך של עץ.	בית הלל:														■	◆						
דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שנוי, מאי טעמא?																^	◇					
כל הקדרות כולן צריכות מלח, ואין כל הקדרות צריכות תבלין.	חד אמר: [רב הונא/רב הסדא]																!	◆				
כל התבלין מפיגין טעמן, ומלח אינה מפיגה טעמה.	וחד אמר: [רב הונא/רב הסדא]																	!	◆			
מאי בנייהו?																	^					
איכא בנייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי, אי נמי במוריקא.																	!					
כל הנדוכין - נדוכין כדרכן, ואפילו מלח.	רב יהודה אמר שמואל:																					◆
והא אמרת מלח בעיא שנוי?																	;					
הוא דאמר כי האי תנא.																	!					
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הנדוכין - שנדוכין כדרכן ומלח עמהן. לא נחלקו אלא לדוכה בפני עצמה	דתניא, אמר רבי מאיר:																	!				◆
מלח בכך ובעץ הפרור לצלי, אבל לא לקדרה.	שבית שמאי אומרים:																	!	■	◆		◆
בכל דבר.	ובית הלל אומרים:																	!	■	◆		◆
בכל דבר סלקא דעתך?																		;				
אלא אימא: לכל דבר.																		!				◆
כי דייכת - אצלי אצלו ודוך.	רב אחא ברדלא לבריה:																					◆
רב ששת שמע קל בוכנא, אמר: האי לאו מגויה דביתאי הוא.	[רב ששת]																					O
ודלמא אצלו אצלי?																						;
דשמעיה דהוה צליל קליה.																						!
ודלמא תבלין הו?																						;
תבלין נבוזי מנבח קלייהו.																						!
אין עושין טיסני, ואין כותשין במכתשת.	תנו רבנן:																					◆
תרת?																						;
הכי קאמר: מה טעם אין עושין טיסני - לפי שאין כותשין במכתשת.																						◆
ולימא אין כותשין במכתשת?																						;
אי תני אין כותשין במכתשת - הוה אמינא: הני מילי במכתשת גדולה, אבל במכתשת קטנה - אימא שפיר דמי, קא משמע לן.																						!
אין כותשין במכתשת גדולה, אבל כותשין במכתשת קטנה	והתניא:																					;
כי תניא נמי מתניתא מכתשת גדולה תניא.	אביי:																					!
לא קשיא הא לן, והא להו.	רבא:																					!
רב פפי אקלע לבי מר שמואל, אייתי ליה דייסא ולא אכל.	[רב פפי]																					O
ודלמא במכתשת קטנה עבדוה?																						;
דהוייה דהוה דייק טפי.																						!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
ודלמא מאתמול עבדוה?															יד:
דחוייה דהוה קליף צהריה															יד:
ואי בעית אימא: שאני בי מר שמואל, דאיכא פריצותא דעבדי.															יד:
הבורר קטניות ביום טוב, בית שמאי אמרים: בורר אוכל ואוכל	[בית שמאי]														יד:
בורר כדרכו, בחיקו בקנון ובתמחו, אבל לא בטבלא ולא בנפה ולא בכברה.	בית הלל:														יד:
אף מדיח ושולה.	רבן גמליאל:														יד:
במה דברים אמורים - כשהאוכל מרובה על הפסולת, אבל פסולת מרובה על האוכל - דברי הכל נוטל את האוכל ומניח את הפסולת.	תניא, אמר רבן גמליאל:														יד:
פסולת מרובה על האוכל מי איכא מאן דשרי?															יד:
לא צריכא, דנפיש בטרחא ווטר בשיעורא.															יד:
אף מדיח ושולה.	רבן גמליאל:														יד:
כך היה מנהגן של בית רבן גמליאל: שהיו מביאין דלי מלא עדשים ומציפין עליו מים, ונמצא אוכל למטה ופסולת למעלה.	תניא, אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:														יד:
והתניא איפכא															יד:
לא קשיא הא בעפרא, הא בגילי.															יד:
אין משלחין ביום טוב אלא מנות	בית שמאי:														יד:
משלחין בהמה חיה ועוף, בין חיין בין שחוטין.	בית הלל:														יד:
משלחין יינות שמנים, וסלתות, וקטניות, אבל לא תבואה.	[ת"ק]														יד:
מתיר בתבואה.	רבי שמעון:														יד:
ובלבד שלא יעשנו בשורה.	תני רב יחיאל:														יד:
אין שורה פחותה משלשה בני אדם.	תנא:														יד:
תלתא גברי ותלתא מיני מאי?	בעי רב אשי:														יד:
תיקו.															יד:
רבי שמעון מתיר בתבואה.															יד:
רבי שמעון מתיר בתבואה, כגון חטין - לעשות מהן לודיות, שעורים - ליתן לפני בהמתו, עדשים - לעשות מהן רסיסין.	תניא:														יד:
משלחין כלים, בין תפורין בין שאינן תפורין, ואף על פי שיש בהן כלאים, והן לצורך המועד. אבל לא סנדל המסומר, ולא מנעל שאינו תפור.															יד:
אף לא מנעל לבן, מפני שצריך אומן.	רבי יהודה:														יד:
זה הכלל: כל שנאותין בו - ביום טוב משלחין אותו.															יד:
בשלמא תפורין - חזו למלבוש שאין תפורין נמי - חזו לכסויי, אלא כלאים למאי חזו?															יד:
וכי תימא: חזו למימך תותיה															יד:
(ויקרא יט) לא יעלה עליך - אבל אתה יכול להציעו תחתך. אבל אמרו חכמים: אסור לעשות כן, שמא תכרך לו נימא על בשרו.	והתניא:														יד:
וכי תימא: דמפסיק מידי ביני ביני															יד:
אפילו עשר מצעות זו על גבי זו וכלאים תחתיהן - אסור לישן עליהם	והאמר רבי שמעון בן עזריאל אמר רבי יהושע בן לוי														יד:

disputants ♦ חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	statement ■ מימרא- ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
key -מקרא:	

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
אלא בילין.										!	◇	יד:
מפני מה אמרו וילין טמא - מפני שהשמש מתחמם כנגדן	והאמר עולא:									⚡	◇	יד:
אלא בקשין										!	◇	טו.
האי נמטא גמדה דנרש שריא.	וכי הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:									■	!	טו.
ערדלין אין בהן משום כלאים	רב פפא:									■	◇	טו.
הני צררי דפשיטי אין בהם משום כלאים, דבורני - יש בהם משום כלאים.	רבא:									■	◇	טו.
אחד זה ואחד זה אין בהן משום כלאים, לפי שאין דרך חמום בכך.	רב אשי:									■	◇	טו.
אבל לא סנדל המסומר.											■	<
סנדל המסומר מאי טעמא לא?											^	טו.
משום מעשה שהיה.										!	◇	טו.
סנדל המסומר אסור לנעלו, ומותר לטלטלו. אסור לנעלו משום מעשה שהיה, ומותר לטלטלו - מדקתני אין משלחין. דאי סלקא דעתך אסור לטלטלו - השתא לטלטולי אסור, משלחין מבעיא?	אביי:									■	◇	טו.
ולא מנעל שאינו תפור.											■	<
פשיטא										⚡	◇	טו.
לא נצרכא דאף על גב דנקיט בסיכי.										!	◇	טו.
אף לא מנעל לבן.	רבי יהודה:										■	<
מתיר בשחור ואוסר בלבן, מפני שצריך ביצת הגיר.	תניא, רבי יהודה:									■	◇	טו.
אוסר בשחור, מפני שצריך לצחצחו.	רבי יוסי:									■	◇	טו.
ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דמר בשרא לתחת, באתריה דמר בשרא לעיל.										■	◇	טו.
זה הכלל כל שנאותין בו ביום טוב.											■	<
שרא להו לרבנן לשדורי תפלין ביומא טבא.	רב ששת:									■	◇	טו.
כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותו	אמר ליה אביי: והא אנן תנן:									⚡	◇	טו.
הכי קאמר: כל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב.										!	◇	טו.
תפלין, הואיל ואתו לידן נימא בהו מילתא:	אביי:									■	◇	טו.
היה בא בדרך ותפלין בראשו, ושקעה עליו חמה - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו. היה יושב בבית המדרש ותפלין בראשו, וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו.	[אביי]									■	◇	טו.
היה בא בדרך ותפלין בראשו וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לחומה, היה יושב בבית המדרש - וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לבית המדרש	מתיב רב הונא בריה דרב איקא:									⚡	◇	טו.
לא קשיא הא - דמנטרא, הא - דלא מנטרא.										!	◇	טו.
אי דלא מנטרא, מאי איריא בראשו? אפילו מחתן בארעא נמי										⚡	◇	טו.
המוצא תפלין מכניסן זוג זוג	דהא תנן:									⚡	◇	טו.
לא קשיא הא - דמנטרא מחמת גנבי ומחמת כלבי, הא דמנטרא מחמת כלבי, ולא מנטרא מחמת גנבי. מהו דתימא: רוב לסטים ישראל נינהו, ולא מזלולי בהו, קא משמע לן.										!	◇	טו.
הדרן עלך ביצה.											◇	

<p>◆ disputants - חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review - חזרה-הוספה</p> <p>< insertion of an earlier segment - פסקה קודמת</p> <p>○ story - מעשה</p> <p>key - מקרא:</p>	<p>■ statement - מימרא</p> <p>⚡ challenge - קושיא</p> <p>^ question - שאלה</p> <p>! answer - תירוץ</p> <p>■ proof - ראיה</p>
--	---

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת.																		טו
ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.																		טז
שני תבשילין	בית שמאי:									◆	■	◇						טז
תבשיל אחד.	בית הלל:									◆	■	◇						טז
בדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין.	ושווין: [ב"ש וב"ה]																	טז
אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, ואם שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.																		טז
מנא הני מילי?																		טז
דאמר קרא (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו - זכרהו מאחר שבא להשכיחו.	שמואל:																	טז
מאי טעמא?																		טז
כדי שיברור מנה יפה לשבת, ומנה יפה ליום טוב.	רבא:																	טז
כדי שיאמרו: אין אופין מיום טוב לשבת, קל וחומר מיום טוב לחול.	רב אשי:																	טז
עושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.	תנן:																	טז
בשלמא לרב אשי, דאמר: כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת - היינו דמערב יום טוב - אין, ביום טוב - לא. אלא לרבא, מאי איריא מערב יום טוב? אפילו ביום טוב נמי																		טז
אין הכי נמי, אלא גזרה שמא יפשע.																		טז
(שמות טז) את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו - מכאן אמר רבי אלעזר: אין אופין אלא על האפוי, ואין מבשילין אלא על המבושל. מכאן סמכו חכמים לערוכי תבשילין מן התורה.	ותנא מייתי לה מהכא:																	טז
מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב. יצתה כת ראשונה, אמר: הללו בעלי פטסין. כת שניה, אמר: הללו בעלי חביות. כת שלישית, אמר: הללו בעלי כדיון. כת רביעית, אמר: הללו בעלי לגינין. כת חמישית, אמר: הללו בעלי כוסות. התחילו כת ששית לצאת, אמר: הללו בעלי מארה. נתן עיניו בתלמידים, התחילו פניהם משתנין. אמר להם: בני, לא לכם אני אומר אלא להללו שיצאו, שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. בשעת פטירתן אמר להם: (נחמיה ח) לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]																	טז
שמניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה	אמר מר:																	טז
והא שמחת יום טוב מצוה היא?																		טז
רבי אליעזר טעמיה																		טז
שמחת יום טוב רשות.	דאמר: [רבי אליעזר]																	טז
אין לו לאדם ביום טוב אלא: או אוכל ושותה או יושב ושונה.	דתניא, רבי אליעזר:																	טז
חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	רבי יהושע:																	טז
ושניהם מקרא אחד דרשו. כתוב אחד אומר (דברים טז) עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (במדבר טז) עצרת תהיה לכם, הא כיצד?	רבי יוחנן:																	טז
או כולו לה' או כולו לכם	רבי אליעזר סבר:																	טז
חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	רבי יהושע סבר:																	טז
מאי לאין נכון לך?																		טז
למי שלא הניח עירובי תבשילין.	רב חסדא:																	טז
מי שלא היה לו להניח עירובי תבשילין, אבל מי שהיה לו להניח עירובי תבשילין ולא הניח - פושע הוא.	איכא דאמרי:																	טז
מאי כי חדות ה' היא מעוזכם?																		טז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, לוו עלי וקדשו קדושת היום, והאמינו בי ואני פורע.	רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון:											⊖
הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר (תהלים צג) אדיר במרום ה'. אי נמי: אדרא כשמיא, כדאמרי אינשי: מאי אדרא - דקיימא לדרי דרי.	ואמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון:											⊖
שדה שיש בה אדר אינה נגזלת, ואינה נחמסת, ופירותיה משתמרין.	תניא נמי הכי:											⊖
כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים, חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום טוב, והוצאת בניו לתלמוד תורה. שאם פחת - פוחתין לו, ואם הוסיף - מוסיפין לו.	תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חוואה:											⊖
מאי קראה - (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, איזהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה, וכתיב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. מאי משמע דהאי חק לישנא דמוזני הוא - דכתיב (בראשית מז) ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה.	רבי אבהו:											⊖
מהכא: (משלי ל) הטריפני להם חקי.	מר זוטרא:											⊖
אמרו עליו על שמאי הזקן, כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. מצא בהמה נאה אומר: זו לשבת. מצא אחרת נאה הימנה - מניח את השניה ואוכל את הראשונה. אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו, שכל מעשיו לשם שמים. שנאמר (תהלים סח) ברוך ה' יום יום.	תניא:											⊖
מחד שביך לשבתיך	תניא נמי הכי: בית שמאי:	◆										⊖
ברוך ה' יום יום.	בית הלל:	◆										⊖
הנותן מתנה לחברו אין צריך להודיעו, שנאמר (שמות לד) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.	רבי חמא ברבי חנינא:											⊖
(שמות לא) לדעת כי אני ה' מקדשכם, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיע אותם.	מיתבי:											⊖
הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו	מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											⊖
לא קשיא הא במתנה דעבידא לאגלויי, הא במתנה דלא עבידא לאגלויי.												⊖
שבת נמי מתנה דעבידא לאגלויי?												⊖
מתן שכרה לא עבידא לאגלויי.												⊖
הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו.	אמר מר, מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											⊖
מאי עביד ליה?												⊖
שייף ליה משחא, ומלי ליה כוחלא.												⊖
והאידינא דחיישינן לכשפים מאי?												⊖
שייף ליה מאותו המין.	רב פפא:											⊖
כל מצוה שנתן להם הקדוש ברוך הוא לישראל נתן להם בפרהסיא, חוץ משבת שנתן להם בצנעא, שנאמר (שמות לא) בני ובין בני ישראל אות היא לעולם.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											⊖
אי הכי לא לענשו נכרים עלה?												⊖
שבת אודועי אודעינהו, מתן שכרה לא אודעינהו.												⊖
ואי בעית אימא: מתן שכרה נמי אודעינהו, נשמה יתירה לא אודעינהו.												⊖
נשמה יתירה נותן הקדוש ברוך הוא באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נטלין אותה הימנו, שנאמר (שמות לא) שבת וינפש, כיון ששבת ווי אבדה נפש.	דאמר רבי שמעון בן לקיש:											⊖
עושה אדם תבשיל מערב יום טוב.												⊖
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת לא.	אביי:											⊖
מאי שנו פת דלא?												⊖
אילימא מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא												⊖

disputants ♦ חולקים- central point for summary and review-חזרה- insertion of an earlier segment-קודמת- story-מעשה- key :מקרא:	statement ■ מימרא- challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-
--	---

Talmud Navigator

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא דייסא נמי, דלא מלפתא									ז			טז.
הני בבלאי טפשיא דאכלי נהמא בנהמא.	דאמר רבי זירא:								ז			טז.
מערבין בדייסא	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:								ז			טז.
אלא, מידי דלא שכיח בעינן, ופת שכיחא ודייסא לא שכיחא.									!			טז.
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת - לא.	איכא דאמרי, אמר אביי:											טז.
מאי טעמא?									^			טז.
אילימא דמידי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא									!			טז.
והא דייסא לא שכיחא									ז			טז.
אין מערבין בדייסא	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:								ז			טז.
אלא, מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא. ודייסא נמי לא מלפתא									!			טז.
הני בבלאי טפשיא דאכלי נהמא בנהמא.	דאמר רבי זירא:								!			טז.
עדשים שבשולי קדרה סומך עליהן משום ערובי תבשילין. והני מילי דאית בהו כזית.	תני רבי חייא:											טז.
שמנונית שעל גבי הסכין גוררו וסומך עליו משום ערובי תבשילין. והני מילי - דאית בהו כזית.	רב יצחק בריה דרב יהודה:											טז.
דגים קטנים מלוחים אין בהם משום בשולי נכרים.	רב אסי אמר רב:											טז.
ואם צלאן נכרי - סומך עליהם משום ערובי תבשילין, ואי עבדינהו נכרי כסא דהרסנא אסור.	רב יוסף:											טז.
פשיטא									ז			טז.
מהו דתימא: הרסנא עיקר, קא משמע לן: קמחא עיקר.									!			טז.
ערובי תבשילין צריכין כזית.	רבי אבא:											טז:
כזית אחד לכלן, או דלמא כזית לכל אחד ואחד?	איבעיא להו:								^			טז:
ערובי תבשילין צריכין כזית, בין לאחד בין למאה.	תא שמע: דאמר רבי אבא אמר רב:								!			טז:
אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.	תנן:								ז			טז:
מאי כל שהוא? לאו אף על גב דליכא כזית									ז			טז:
לא, דאית ביה כזית									!			טז:
תבשיל - זה צלי, ואפילו כבוש, שלוק, ומבושל, וקוליים האספנין שנתן עליו חמין מערב יום טוב, תחלתו וסופו אין לו שיעור.	תא שמע:								!			טז:
מאי לאו אין לו שיעור כלל?									!			טז:
לא, אין לו שיעור למעלה, אבל יש לו שיעור למטה.									ז			טז:
ערובי תבשילין צריכין דעת.	רב הונא אמר רב:											טז:
פשיטא, דעת מניח בעינן, דעת מי שהניחו לו בעינן או לא בעינן?									ז			טז:
דאבוה דשמואל מערב אכולה נהרדעא, רבי אמי ורבי אסי מערבו אכולהו טבריא.	תא שמע:								!			טז:
מי שלא הניח ערובי תבשילין - יבא ויסמוך על שלי.	מכריז רבי יעקב בר אידי:								!			טז:
ועד כמה?									^			טז:
עד תחום שבת	רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:								!			טז:

disputants- חולקים
central point for summary and review-חזרה-
insertion of an earlier segment- קודמת-
story-מעשה

key-מקרא:

statement- מימרא
challenge- קושיא
question-שאלה
answer- תירוץ
proof-ראיה

Talmud Navigator

ביצה-יום טוב	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טז	יז	יח	יט	כ						
הוא סמיא דהוה מסדר מתניתא קמיה דמר שמואל, חזייה דהוה עציב: אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערוכי תבשילין.										o											טז					
סמוך אדידי.	אמר ליה: [מר שמואל]									o												טז				
לשנה חזייה דהוה עציב, אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערוכי תבשילין.										o												טז				
פושע את, לכולי עלמא - שרי, לדידך - אסור.	אמר ליה: [מר שמואל]									■												טז				
יום טוב שחל להיות בערב שבת - אין מערבין לא ערוכי תחומין, ולא ערוכי חצרות.	תנו רבנן: [ת"ק]											♦	■	◇								טז				
מערבין ערוכי חצרות, אבל לא ערוכי תחומין. מפני שאתה אוסרו בדבר האסור לו, ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו.	רבי:											♦	■	◇								טז				
הלכה כתנא קמא	רב:											♦	■	◇								טז				
הלכה כרבי.	שמואל:											♦	■	◇								טז				
הלכה כרבי לקולא או לחומרא?	איבעיא להו:													^								טז				
פשיטא דלקולא קאמר														;								טז				
משום דשלח רבי אלעזר לגולה: לא כשאתם שונין בבבל רבי מתיר וחכמים אוסרין, אלא: רבי אוסר וחכמים מתירין.																				!		טז				
מאי?																					^	טז				
דרב תחליפא בר אבדימי עבד עובדא כותיה דשמואל.	תא שמע:														■						!	◇	טז			
תחלת הוראה דהאי צורבא מרבנן לקולא.	ואמר רב:														■							!	◇	טז		
אי אמרת בשלמא לקולא קאמר - היינו קלקולא, אלא אי אמרת לחומרא - מאי קלקולא איכא?																						!	◇	טז		
כיון דמקלקלי בה רבים היינו קלקולא.																						;	◇	טז		
הלכה כרבי, ולאסור.	רבא אמר רב חסדא אמר רב הונא:														■								◇	יז		
יום טוב שחל להיות בשבת. בית שמאי אומרים: מתפלל שמנה ואומר של שבת בפני עצמה ושל יום טוב בפני עצמה.	תנו רבנן: [בית שמאי]																					♦	■	◇	יז	
מתפלל שבע, מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.	בית הלל:																					♦	■	◇	יז	
אף חותם בה מקדש השבת ישראל והזמנים.	רבי:																					♦	■	◇	יז	
מקדש ישראל והשבת והזמנים.	תני תנא קמיה דרבינא:																						■	◇	יז	
אטו שבת ישראל מקדשי ליה? והא שבת מקדשא וקיימא	אמר ליה: [רבינא]																					;		◇	יז	
אלא אימא: מקדש השבת ישראל והזמנים.	[רבינא]																						!	◇	יז	
הלכה כרבי, וכדתריץ רבינא.	רב יוסף:																						■	◇	יז	
שבת שחל להיות בראש חדש או בחולו של מועד, ערבית ושחרית ומנחה - מתפלל שבע ואומר מעין המאורע בעבודה, ואם לא אמר - מחזירין אותו.	תנו רבנן: [ת"ק]																						♦	■	◇	יז
בהודא.	רבי אליעזר:																						♦	■	◇	יז
ובמוספין מתחיל בשל שבת, ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.																							■	◇	יז	
רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:																							■	◇	יז	
אין הלכה כאותו הזוג.	רב הונא:																						■	◇	יז	
מניח אדם עירובי תחומין מיום טוב לחברו, ומתנה.	רב הייא בר אשי אמר רב:																						■	◇	יז	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ							
מניח אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחבירו, ומתנה.	רבא:																						◊	■				
מאן דאמר עירובי תחומין - כל שכן עירובי תבשילין, ומאן דאמר עירובי תבשילין - אבל עירובי תחומין לא.																								◊	■			
מאי טעמא																									^			
דלמקמי שביתה בשבתא לא.																								◊	!			
אין אופין מיום טוב לחבירו.	תנו רבנן:																							◊	■			
ממלאה אשה כל הקדרה בשר אף על פי שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת, ממלא נחתום חבית של מים אף על פי שאינו צריך אלא לקיתון אחד, אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך לו.	באמת אמרו: [ת"ק]																							◊	■	◆		
ממלאה אשה כל התנור פת, מפני שהפת נאפת יפה בזמן שהתנור מלא.	רבי שמעון בן אלעזר:																							◊	■	◆		
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רבא:																								◊	■		
מי שלא הניח עירובי תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר, או דלמא הוא נאסר ואין קמחו נאסר?	איבעיא להו:																								◊	^		
למאי נפקא מינה																										⚡		
לאקנויי קמחו לאחרים. אי אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר - צריך לאקנויי קמחו לאחרים, ואי אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך לאקנויי קמחו לאחרים																									◊	!		
מאי?																										^		
מי שלא הניח עירובי תבשילין, הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשילין לו. כיצד הוא עושה - מקנה קמחו לאחרים, ואופין לו ומבשילין לו.	תא שמע:																								◊	!	■	
שמע מינה: הוא נאסר וקמחו נאסר, שמע מינה.																										!		
עבר ואפה מאי?	איבעיא להו:																								◊	^		
מי שלא הניח עירובי תבשילין, כיצד הוא עושה? מקנה קמחו לאחרים, ואחרים אופין לו ומבשילין לו.	תא שמע:																								◊	⚡	■	
ואי איתא ליתני: עבר ואפה - מותר.																										⚡		
תנא, תקנתא דהיתרא - קתני, תקנתא דאסורא - לא קתני.	רב אדא בר מתנה:																								◊	!		
מי שהניח עירובי תבשילין - הרי זה אופה ומבשל ומטמין, ואם רצה לאכול את עירובו - הרשות בידו. אכלו עד שלא אפה עד שלא הטמין - הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשילין לו. אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת, ובלבד שלא יערים. ואם הערים - אסור.	תא שמע:																								◊	⚡	■	
הערמה קא אמרת, שאני הערמה דאחמירו בה רבנן טפי ממזיד.	רב אשי:																									!		
הא מני - חנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	רב נחמן בר יצחק:																								◊	!		
אין אופין אלא אם כן ערב בפת, ואין מבשילין אלא אם כן ערב בתבשיל, ואין טומנין אלא אם כן היו חמין טמונין מערב יום טוב.	דתניא, חנניה אומר: בית שמאי:																								◊	!	■	◆
מערב בתבשיל אחד ועושה בו כל צרכו.	בית הלל:																								◊	!	■	◆
המעשר פירותיו בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	ת"ש:																								◊	⚡	■	
לא צריכא, דאית ליה פירי אחריני.																										!		
המטביל כליו בשבת, בשוגג - ישתמש בהן, במזיד - לא ישתמש בהן.	תא שמע:																								◊	⚡	■	
לא צריכא, דאית ליה מאני אחריני. אי נמי אפשר בשאלה.																										!		
המבשל בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	תא שמע:																								◊	⚡	■	
אסורא דשבת שאני.																										!		
שני תבשילין.	בית שמאי:																								◊	■		

disputants ♦ חולקים-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

statement ■ מימרא-
 √ קושיא- challenge
 ^ שאלה- question
 ! תירוץ- answer
 ■ ראיה- proof

מקרא- key:

Talmud Navigator

ביצה-יום טוב		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
מימרא		מאן דאמר															
מתניתין דלא כי האי תנא.													■	◇	יז		
מודים בית שמאי ובית הלל על שני תבשילין שצריך, על מה נחלקו - על דג וביצה שעליו. בן אלעזר:	דתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:														יז		
שני תבשילין	שבית שמאי אומרים:							♦	■	■			◇	יז			
תבשיל אחד.	ובית הלל אומרים:							♦	■	■			◇	יז			
שאם פרפר ביצה ונתן לתוך הדג, או שרסק קפלוטות ונתן לתוך הדג - שהן שני תבשילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]												■	◇	יז		
הלכתא כותנא דידן, ואליבא דבית הלל.	רבא:												■	◇	יז		
אכלו או שאבד הרי זה לא יבשל עליו וכו'.														■	יז <		
נקטינן, התחיל בעיסתו ונאכל עירובו - גומר.	אביי:													■	יז		
חל להיות אחר השבת, בית שמאי אומרים: מטבילין את הכל מלפני השבת	[בית שמאי]												♦	■	יז		
כלים מלפני השבת, ואדם בשבת.	בית הלל:												♦	■	יז		
שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן, אבל לא מטבילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]													■	יז		
ומטבילין מגב לגב ומחבורה לחבורה.														■	יז		
דכולי עלמא מיהת כלי בשבת לא, מאי טעמא?													^	◇	יז		
גזרה שמא יטלנו בידו ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים.	רבה:												!	◇	יז		
יש לו בור בחצירו, מאי איכא למימר?	אמר ליה אביי:												√		יח.		
גזירה בור בחצרו אטו בור ברשות הרבים.	אמר ליה: [רבה]												!	◇	יח.		
התינה שבת, ביום טוב מאי איכא למימר?													√		יח.		
גזרו יום טוב אטו שבת.													!	◇	יח.		
ומי גזרינן?													√	◇	יח.		
ושוין שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן, אבל לא מטבילין.	והא תנן:												√	◇	יח.		
ואי איתא - נגזור השקה אטו הטבלה													√	◇	יח.		
ותסברא, אי אית ליה מים יפים - הני למה לי למעבד להו השקה? אלא - דלית ליה, וכיון דלית ליה - מזהר זהיר בהו.													!	◇	יח.		
מדלין בדלי טמא, והוא טהור.	איתיביה:												√	◇	יח.		
ואי איתא - נגזור דלמא אתי לאטבוליה בעיניה													√	◇	יח.		
שאני התם, מתוך שלא הותרה לו אלא על ידי דליו - זכור הוא.													!	◇	יח.		
כלי שנטמא מערב יום טוב - אין מטבילין אותו ביום טוב, ביום טוב - מטבילין אותו ביום טוב.	איתיביה:												√	◇	יח.		
ואם איתא - נגזור דיום טוב אטו דערב יום טוב													√	◇	יח.		
טומאה ביום טוב מלתא דלא שכיחא היא, ומלתא דלא שכיחא - לא גזרו בה רבנן.													!	◇	יח.		
כלי שננטמא באב הטומאה - אין מטבילין אותו ביום טוב, בולד הטומאה - מטבילין אותו ביום טוב.	איתיביה:												√	◇	יח.		
ואם איתא, נגזור הא אטו הא													√	◇	יח.		
ולד הטומאה היכי משכחת לה - גבי כהנים, כהנים זריון הם.													!	◇	יח.		
נדה שאין לה בגדים - מערמת וטובלת בבגדיה.	תא שמע, דאמר רב חייא בר אשי אמר רב:												√	◇	יח.		
ואם איתא, - נגזור דלמא אתי לאטבוליה בעינייהו													√	◇	יח.		

<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>	<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- חזרה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה-</p>
--	---

מקרא-key:

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
שאני התם, מתוך שלא הותרה לה אלא על ידי מלבוש - זכורה היא.		!											ית.
גזרה משום סחיטה.	רב יוסף:				!								ית.
תינה כלים דבני סחיטה נינהו, כלים דלאו בני סחיטה נינהו מאי איכא למימר?	אמר ליה אביי:				ז								ית.
גזרה הני אטו הני.	אמר ליה: [רב יוסף]				!								ית.
איתיביה כל הני תיובתא, ושני ליה כדשנינן.													ית.
גזרה שמא ישאה.	רב ביבי:											!	ית.
כלי שנשטמא מערב יום טוב - אין מטבילין אותו ביום טוב, גזרה שמא ישאה.	תניא כוותיה דרב ביבי:												ית.
מפני שנראה כמתקן כלי.	רבא:											!	ית.
אי הכי אדם נמי												ז	ית.
אדם נראה כמיקר.												!	ית.
הא תינה מים יפים, מים רעים מאי איכא למימר?												ז	ית.
פעמים שאדם בא בשרב, ורוחץ אפילו במי משרה.	רב נחמן בר יצחק:											!	ית.
תינה בימות החמה, בימות הגשמים מאי איכא למימר?												ז	ית.
פעמים שאדם בא מן השדה מלוכלך בטיט ובצואה, ורוחץ אפילו בימות הגשמים.	רב נחמן בר יצחק:											!	ית.
תינה בשבת, ביום הכפורים מאי איכא למימר?												ז	ית.
מי איכא מידי דבשבת שרי וביום הכפורים אסור? אלא, הואיל ובשבת שרי ביום הכפורים נמי שרי.	רבא:											!	ית.
ומי אית ליה לרבא הואיל?												ז	ית.
החושש בשינוי לא יגמע בהן את החומץ, אבל מטבל הוא כדרכו, ואם נתרפא - נתרפא.	והתנן:											ז	ית.
לא יגמע ופולט, אבל מגמע ובלוע	ורמין עלה:											ז	ית.
כי תנן נמי מתניתין - מגמע ופולט תנן.	ואמר אביי:											!	ית.
אפילו תימא מגמע ובלוע, ולא קשיא כאן - קודם טבול, כאן - לאחר טבול.	רבא:											!	ית.
ואם איתא, נימא: הואיל וקודם טבול שרי - לאחר טבול נמי שרי												ז	ית.
הדר ביה רבא מההיא.												!	ית.
וממאי דמההיא הדר ביה, דלמא מהא הדר ביה?												ז	ית.
לא סלקא דעתך												!	ית.
כל חייבי טבילות טובלין כדרכו, בין בתשעה באב בין ביום הכפורים.	דתניא:											!	ית.
ושוין שמשקין את המים בכלי אבן וכו'.													ית.
מאי אבל לא מטבילין?													ית.
אין מטבילין את הכלי על גב מימיו לטהרו ביום טוב.	שמואל:											!	ית.
מני מתניתין?												ז	ית.
לא רבי, ולא רבנן.												ז	ית.
אין מטבילין את הכלי על גב מימיו לטהרו, ואין משקין את המים בכלי אבן לטהרו, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											!	ית.
מטבילין כלי על גב מימיו לטהרו, ומשקין את המים בכלי אבן לטהרו.	הכמים:											!	ית.
מני? אי רבי - קשיא השקה, אי רבנן - קשיא הטבלה												ז	ית.

disputants ♦ חולקים- central point for summary and review-חזרה- insertion of an earlier segment- story-מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא ■ קושיא- challenge-שאלה- question- answer-תירוץ- proof-ראיה-
---	--

Talmud Navigator

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
איבעית אימא רבי, איבעית אימא רבנן:											!	יח:
אי בעית אימא רבי: רישא דברייתא ביום טוב, וסיפא בשבת, וכולה מתניתין ביום טוב											!	יח:
ואיבעית אימא רבנן, וכולה מתניתין בשבת.											!	יט:
כלי שנשטמא מערב יום טוב - אין מטבילין אותו בין השמשות.	תנו רבנן: [ת"ק]									♦	■	יט:
אף בחול אין מטבילין אותו, מפני שצריך הערב שמש.	רבי שמעון שזורי:									♦	■	יט:
ותנא קמא לא בעי הערב שמש?											?	יט:
במחשבתו נכרת מתוך מעשיו קמפלגי. והיכי דמי - כגון דנקיט מנא בידיה, ורהיט ואזיל בין השמשות לאטבוליה.	רבא: אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקא אמרי:									♦	■	יט:
האי דקא רהיט ואזיל - מידע ידע דבעי הערב שמש	מר סבר: [ת"ק]									♦	■	יט:
מחמת מלאכתו הוא דקרהיט.	ומר סבר: [רבי שמעון שזורי]									♦	■	יט:
במחשבתו נכרת מתוך מעשיו - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - כגון דאיטמי בפחות מכעדשה, ואתא לקמיה דרבנן לשיולי: בפחות מכעדשה, איטמי אי לא?	אמינא להו אנא: [רבא]									♦	■	יט:
מדהא לא גמיר, הא הערב שמש נמי לא גמיר	מר סבר: [רבי שמעון שזורי]									♦	■	יט:
הא הוא דלא גמיר, הא הערב שמש גמיר.	ומר סבר: [ת"ק]									♦	■	יט:
ומטבילין מגב לגב.											■	יט:
כיצד מגב לגב? הרוצה לעשות גתו על גב כדו, וכדו על גב גתו - עושה. כיצד מחבורה לחבורה? היה אוכל בחבורה זו ורוצה לאכול בחבורה אחרת - הרשות בידו.	תנו רבנן:										■	יט:
מביאין שלמים ואין סומכין עליהן, אבל לא עולות.	בית שמאי:										♦	יט:
מביאין שלמים ועולות, וסומכין עליהן.	בית הלל:										♦	יט:
מחלוקת בשלמי חגיגה לסמוך, ועולת ראייה ליקרב.	עולא:										■	יט:
(ויקרא כג) והגתם אתו חג לה', חגיגה - אין, עולת ראייה - לא.	דבית שמאי סברי:										♦	יט:
לה' - כל דלה'.	ובית הלל סברי:										♦	יט:
אבל נדרים ונדבות - דברי הכל אין קריבין ביום טוב	[דברי הכל]										■	יט:
נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב.	וכן אמר רב אדא בר אהבה:										■	יט:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על עולה שאינה של יום טוב - שאינה קרבה ביום טוב, ועל שלמים שהן של יום טוב - שקריבין ביום טוב.	מתיבין, אמר רבי שמעון בן אלעזר:										■	יט:
על מה נחלקו - על עולה שהיא של יום טוב, ועל שלמים שאינן של יום טוב, שבית שמאי אומרים לא יביא יביא	[בית שמאי]									♦	■	יט:
יביא	ובית הלל אומרים:									♦	■	יט:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על עולה ושלמים שאינן של יום טוב - שאין קריבין ביום טוב, ועל שלמים שהן של יום טוב - שקריבין ביום טוב.	תריין ואימא הכי: אמר רבי שמעון בן אלעזר:										!	יט:
על מה נחלקו - על עולה שהיא של יום טוב, שבית שמאי אומרים לא יביא יביא.	[בית שמאי]									♦	■	יט:
יביא.	ובית הלל אומרים:									♦	■	יט:
תנאי שקלת מעלמא? תנאי היא.	רב יוסף:										?	יט:
שלמים הבאים מחמת יום טוב ביום טוב, בית שמאי אומרים סומך עליהם מערב יום טוב ושוחטן ביום טוב.	דתנאי: [בית שמאי]									♦	■	יט:
סומך עליהן ביום טוב, ושוחטן ביום טוב.	בית הלל:									♦	■	יט:

disputants ♦ חולקים- central point for summary and review-חזרה- נקודה מרכזית לסיכום וזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key : מקרא:	statement ■ מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-
---	---

Talmud Navigator

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
אבל נדרים ונדבות - דברי הכל אין קריבין ביום טוב.	[דברי הכל]																					יט:	
והני תנאי כי הני תנאי.																							יט:
אין מביאין תודה בחג המצות מפני חמץ שבה, ולא בעצרת מפני שהוא יום טוב. אבל מביא אדם תודתו בחג הסוכות.	דתניא: [ת"ק]																						יט:
הרי הוא אומר (דברים טז) בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות, כל שבא בחג המצות - בא בחג השבועות ובחג הסוכות, וכל שלא בא בחג המצות אינו בא בחג השבועות ובחג הסוכות.	רבי שמעון:																						יט:
מביא אדם תודתו בחג הסוכות ויוצא בה ידי חובתו משום שמחה, ואין יוצא בה משום חגיגה.	רבי אלעזר ברבי שמעון:																						יט:
אין מביאין תודה בחג המצות מפני חמץ שבה.	אמר רב:																						יט:
פשיטא																							יט:
הכא בארבעה עשר עסקינן	רב אדא בריה דרב יצחק, ואמרי לה רב שמואל בר אבא:																						יט:
אין מביאין קדשים לבית הפסול.	וקסבר: [ת"ק]																						יט:
ולא בעצרת מפני שהוא יום טוב.																							יט:
נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב.	קסבר: [ת"ק]																						יט:
אבל מביא אדם תודתו בחג הסוכות.																							יט:
אימת?																							יט:
אילימא ביום טוב עצמו																							יט:
והא אמרת ולא בעצרת מפני שהוא יום טוב																							יט:
אלא בחולו של מועד.																							יט:
הרי הוא אומר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות כל שבא בחג המצות - בא בחג השבועות ובחג הסוכות, וכל שלא בא בחג המצות - אינו בא בחג השבועות ובחג הסוכות.	רבי שמעון:																						יט:
השתא סלתי מסלתינן, נדרים ונדבות מבעיא?	מתקיף לה רבי זירא:																						יט:
בהקרה - כולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי - למיקם עליה בבל תאחר.	אביי:																						יט:
שלש רגלים אמר רחמנא, אפילו שלא כסדרן	תנא קמא סבר:																						יט:
כסדרן - אין, שלא כסדרן - לא.	רבי שמעון סבר:																						יט:
מביא אדם תודתו בחג הסוכות	רבי אלעזר ברבי שמעון:																						יט:
אימת?																							יט:
אילימא בחולו של מועד																							יט:
היינו תנא קמא.																							יט:
אלא ביום טוב																							יט:
נדרים ונדבות קריבין ביום טוב.	וקסבר: [רבי אלעזר ברבי שמעון]																						יט:
ומאי שנא חג הסוכות דנקט?																							יט:
רבי אלעזר ברבי שמעון לטעמיה																							יט:
לא יאמר חג הסוכות שבו הכתוב מדבר, למה נאמר - לומר שזה אחרון.	דתניא רבי שמעון:																						יט:
לומר שזה גורם.	רבי אלעזר ברבי שמעון:																						יט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת		
ויצא בה משום שמחה ואינו יוצא בה משום חגיגה.																									יט:
פשיטא דבר שבחובה היא, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין																									יט:
לא צריכא, דאף על גב דפריש.																									יט:
האומר הרי עלי תודה ואצא בה ידי חגיגה, הריני נזיר ואגלח ממעות מעשר שני מהו?	כדבעא מניה רבי שמעון בן לקיש מרבי יוחנן:																								יט:
נדור ואינו יוצא, נזיר ואינו מגלח.	אמר ליה: [רבי יוחנן]																								פ.
ההוא גברא דאמר להו: הבו ליה ארבע מאה זוזי לפלוני, ולנסיב ברתו.																									כ.
ארבע מאה - שקיל, וברתיה, אי בעי - נסיב, אי בעי - לא נסיב.	רב פפא:																								כ.
טעמא דאמר: הבו ליה ולנסיב, אבל אי אמר לנסיב והבו ליה, אי נסיב - שקיל, ואי לא נסיב - לא שקיל.																									כ.
יתב מרימר וקאמר להא שמעתא משמיה דנפשיה.	[מרימר]																								כ.
אתון הכי מתניתו לה, אנן כדבעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן מתנינן לה.	אמר ליה רבינא למרימר:																								כ.
(ויקרא ט) ויקרב את העולה ויעשה כמשפט - כמשפט עולת נדבה. למד על עולת חובה שטעונה סמיכה.	תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבא:																								כ.
דאמר לך מני - בית שמאי היא, - דלא גמרי שלמי חובה משלמי נדבה. דאי בית הלל, כיון דגמרי שלמי חובה משלמי נדבה - עולת חובה נמי לא תבעי קרא, דגמרי מעולת נדבה.	אמר ליה: [רבי יצחק בר אבא]																								כ.
וממאי דבית הלל שלמי חובה משלמי נדבה גמרי? דלמא מעולת חובה גמרי, ועולת חובה גופא בעיא קרא																									כ.
מאי שנא משלמי נדבה דלא גמרי - שכן מצויין מעולת חובה נמי לא גמרי - שכן כליל, אחיא מבינייא.																									כ.
וסברי בית שמאי שלמי חובה לא בעו סמיכה?																									כ.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הסמיכה עצמה שצריך	והתניא אמר רבי יוסי:																								כ.
על מה נחלקו - על תכף לסמיכה שחיטה, שבית שמאי אומרים אינו צריך	[בית שמאי]																								כ.
צריך.	ובית הלל אומרים:																								כ.
הוא דאמר כי האי תנא.																									כ.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על תכף לסמיכה שחיטה שצריך	דתניא, אמר רבי יוסי ברבי יהודה:																								כ.
על מה נחלקו - על הסמיכה עצמה, שבית שמאי אומרים אינו צריך	[בית שמאי]																								כ.
צריך.	ובית הלל אומרים:																								כ.
מעשה בהלל הזקן שהביא עולתו לעזרה לסמוך עליה ביום טוב. חברו עליו תלמידי שמאי הזקן, אמרו לו: מה טיבה של בהמה זו? אמר להם: נקבה היא, ולזבחי שלמים הבאתיה. כשכש להם בזנבה, והלכו להם. ואותו היום גברה ידם של בית שמאי על בית הלל, ובקשו לקבוע הלכה כמותן.	תנו רבנן:																								כ.
והיה שם זקן אחד מתלמידי שמאי הזקן, ובבא בן בוטא שמו, שהיה יודע שהלכה כבית הלל, ושלה והביא כל צאן קדר שבירושלים והעמידן בעזרה, ואמר: כל מי שרוצה לסמוך - יבא ויסמוך. ואותו היום גברה ידן של בית הלל וקבעו הלכה כמותן, ולא היה שם אדם שערער בדבר כלום.	[בבא בן בוטא]																								כ.
שוב מעשה בתלמיד אחד מתלמידי בית הלל שהביא עולתו לעזרה לסמוך עליה. מצאו תלמיד אחד מתלמידי בית שמאי. אמר לו: מה זו סמיכה? - אמר לו: מה זו שתיקה? שתקו בנוזפה, והלך לו.																									כ.
הלכך, האי צורבא מרבנן דאמר ליה חבריה מלתא - לא להדר ליה מלתא טפי ממאי דאמר ליה חבריה, דאיהו אמר ליה מה זו סמיכה וקא מהדר ליה: מה זו שתיקה.	אביי:																								כ.
ומה במקום שאסור להדיוט - מותר לגבוה, מקום שמותר להדיוט - אינו דין שמותר לגבוה?	תניא: [ת"ק] אמרו להם בית הלל לבית שמאי:																								כ.
נדרים ונדבות יוכיחו, שמותר להדיוט ואסור לגבוה	אמרו להם בית שמאי:																								כ.
מה נדירים ונדבות - שאין קבוע להם זמן, תאמר בעולת ראייה - שקבוע לה זמן.	אמרו להם בית הלל:																								כ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אף זו אין קבוע לה זמן	אמרו להם בית שמאי:							⚡				⊖
מי שלא חג ביום טוב ראשון של חג - חוגג והולך כל הרגל כולו, ויום טוב האחרון של חג.	דתנן:							⚡				⊖
אף זו קבוע לה זמן	אמרו להם בית הלל:							!				⊖
עבר הרגל ולא חג - אינו חייב באחריותו.	דתנן:							!				⊖
והלא כבר נאמר לכם - ולא לגבוה	אמרו להם בית שמאי:							⚡				⊖
והלא כבר נאמר לה' - כל דלה! אם כן מה תלמוד לומר לכם - לכם ולא לנכרים. לכם ולא לכלבים.	אמרו להם בית הלל:							!				⊖
ומה במקום שכירתיך תומוה כירת רבך פתוהה, במקום שכירתיך פתוהה - אינו דין שכירת רבך פתוהה? וכן בדין שלא יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקן.	אבא שאול אומר בלשון אחרת:											⊖
במאי קא מפלגי?								⚡				⊖
נדרים ונדבות קרבין ביום טוב	מר סבר: [אבא שאול]							!	◆			⊖
אין קרבין ביום טוב.	ומר סבר: [ת"ק]							!	◆			⊖
לדברי האומר נדרים ונדבות אין קרבין ביום טוב, לא תימא מדאורייתא מחזא חזו, ורבנן הוא דגזרי בהו, גזירה שמא ישהה. אלא אפילו מדאורייתא נמי לא חזו. דהא שתי הלחם דחובת היום נינהו, וליכא למגזר שמא ישהה, ואינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב.	רב הונא:											⊖
לדברי האומר נדרים ונדבות אין קרבין ביום טוב, עבר ושחט מאי?	איבעיא להו:											⊖
זורק את הדם על מנת להתיר בשר באכילה.	רבא:							!				⊖
זורק את הדם על מנת להקטיר אימורין לערב.	רבה בר רב הונא:							!				⊖
מאי בינייהו?								⚡				⊖
איכא בינייהו נטמא בשר או שאבד. לרבא לא זריק, לרבה בר רב הונא זריק.								!				⊖
כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן, או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן - הדם יורק והבשר יאכל. ואם היתה שבת - לא יזרוק, ואם זרק - הורצה, על מנת להקטיר אימורין לערב.	מיתבי:							⚡				⊖
אם זרק, דיעבד - אין, לכתחלה - לא.								⚡				⊖
בשלמא לרבה - ניחא, אלא לרבה בר רב הונא קשיא								⚡				⊖
קשיא.												⊖
ואיבעית אימא: שאני שבות שבת משבות יום טוב.								!				⊖